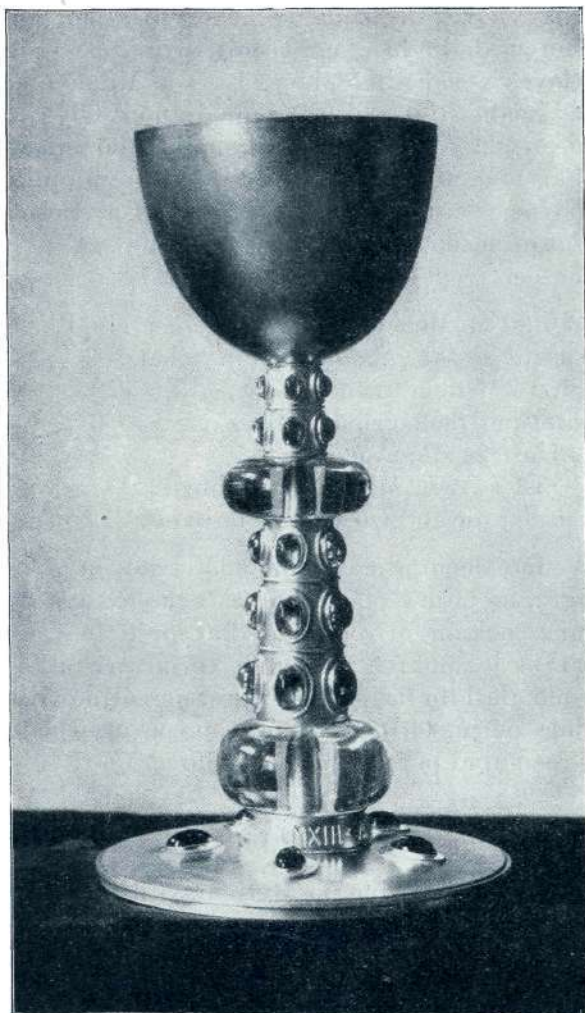

DOMIN SVET

LETNIK 42

V LJUBLJANI, 15. MARCA 1929

ŠTEVILKA 3

JOZEF PLEČNIK: KELIH

USÁHLO VRELO

IVAN PREGELJ

2. »Kje pa boli?«

P etelin na dvorišču bližnje, predmestno domače gostilne se je bil davno in hripavo izpel. Jutranji zvon iz šentjakobske cerkve je bil utihnil. Vedno živahneje se je budil dnevni hrup na cesti in ulici. Francé Zornik je vedel, ne da bi se bil čisto živo predramil, da je jutro blizu sedmih in se bo zdajz zdaj oglasilo še

zadnje zvonjenje novega dne. S tem zvonjenjem je navadno vstajal, se okopal, umil in lagotno umerjeno opravil. To jutro po slovstveni seji in večernem sestanku v kavarni pa je občutil bolno dremavost in lenobnost. Neprijetno se je zavedel, da je mimo svoje navade prekršil svoj vsakodnevni, kar mučno umerjeni življenjski red. Ob spominu na nekaj podobnih slučajev ga je obšlo trpko neugodje, nekak strah pred popolnim prebujenjem. Čutil je, da mu bo telesno in duševno nespočitemu vstati v novi dan, ki mu bo zató, mimo nevljivo meglovitega ljubljanskega jesenskega nastroja, še kar posebno od prve ure do večera skažen, zavržen, ubit. Pomladi ali poleti, je vedel, v božjem imenu! Jutranja kopel omije in okrepi do duše, mlado vzdušje s svojim mokrotnim vonjem prepoji do obisti, pesem visokega solnca razvname do zadnje kaplje krvi. Izprehod pod Rožnik prezrači zatohla pljuča, živžav mestne dece v parku zmoti domišljijo iz togo omejenega zaverovanja v eno samo mučno zavest, da je življenje dolgočasna vsakdanjost neurejenega prebavljanja in stopnjevanega živčnega odmiranja. Otroke vidi človek pa veruje vsaj nekam sentimentalno in vsaj za trenutje v blagoslov in srečo, ki je v luči, rasti in mladosti, ali pa vsaj v sanji in spominu na to edino in davno prešlo srečo, ki je bila blagodat prav zato, ker se je človek zavedel ni.

Kakor človeku, ki v dremcu in polusnu občuti tudi neznatno telesno bolečino živahneje in bridkeje, kakor pa tedaj, ko bedi in jo more umsko zajeti, da ni ne silna ne trajna, se je gostilo Zorniku neugodje v živčno napetost dušeče neprijetnosti in razdraženosti. Z desne v levo se je prevrgel, hotel spati in hotel bedeti, ne da bi mogel usáhniti v dremavem pozabljenju in ne da bi se mogel odločiti za polno prebujenje v dan brez mladega vzdušja, brez izprehoda pod Rožnik, brez dece v parku, brez visokega solnca, ki razvname do zadnje kaplje krvi. Sam nase nejevoljen radi svojega šibkega